

משלת ההפיכה, הזוכה מדי יום

בגדאד

תמונות בעמודים אלה הן סדרת התצלומים הראשונה שהגיעה מבגדאד וההפיכה. כדי לצלם אותה, היה זוג העיתונאים הצרפתים נאלץ לשכור מוניק בעמאן, הצוות בה למעלה מ-700 קילומטרים של מדבר, כשהתנועה היחידה בכיוון הפוך — מכונות עמוסות פליטים ומטלטים, הבורחים מן ההפיכה בסידרה זו נכללו גם שני צילומי-זווית, בהם נראות שתי גוויות ערומות שסועות וכרותות-אברים. היו אלה גוויותיהם של יורש העצר, האמיר עבד תלוי בצוארו לעמוד של פנס השמל; וגופת נורי אל-סעיד, תקועה על יתד בגדר המקיפה את ארמונו. שתי התמונות צולמו עליידי צלם-חובב עיראקי והדפיס אותן באלפי טפסים. משך כמה ימים ניהלו הקיוסקים ודוכני המזון בגדאד עסקים פורחים בגלויות אלה. רוכלי ממתקים ומשקאות קרים התעשרו מזרם הרכבות שביקר מדי יום בארמונות ההרוסים של המשפחה המלכותית ושל עד אשר בא צו ממשלתי להפסיק את מכירת הגלויות ולסגור את שערי הארץ אחרי השבוע הראשון של היסטריה פמונית ואבדן-חושם רצחני החליטה הממשלה לחזור לחיים נורמליים, לנסות ולהשכיח את מאורעות הזוהרה של ה-14 ביולי. ניתן לסטש או להשכיח, ניסתה הממשלה לכסות בצעיף של ישוב-הדעת. על השלל החרוץ של השגרירות הבריטית בבגדאד, יתלה השלט: „אסור היה אנשים אלה הם אורחינו וידידינו.“ משמרות צבא עברו ברחובות, כשפתי מחקו בירוק את כל הכתובות האנטי-מערביות מן הקירות.

באזני נציגים זרים השמיעו דוברי המשטר החדש את הטענה: „אין אנו רואים אלה שנהרגו, הומתו בשעה שניסו להתנגד בכוח הנשק.“ ולהוכחת דבריהם כי התנגד לא הוצא להורג, הציגו בפני עתונאי-חוץ גבר מגודל, פרוץ-שיער, יח מגולה, מלאימה ולבוש קרעים. היה זה פאדיל אל-גמלי, לשעבר שר החוץ ונציג ארצו באו"ם — לפניו גבר אלגנטי, מבריק מצוחצח ומהודר. היו אלה, לפי כל הדעות, הצעדים האחרונים שיהפכו קבוצת קושרים מהפכני חוקי, סדיר, מוכר.

★ ★ ★

זו אחר זו הגיעו לבגדאד ההודעות על הכרת המדינות במשטר החדש. תחילה באו ההכרות הצפויות של רעים ושל מדינות הגוש הסובייטי. אחרי מדינות מוסלמיות כמו טוניסיה ואינדונזיה. פאקיסטאן, איראן ותורכיה, שותם עיראק המלוכנית בבית בגדאד, יישו גם כן את כוח שגריריהן להגיש כתבי-הכרה הרפובליקאית. בריטניה וארצות-הברית, הנפגעות הישירות, נאלצו להכיר בעובדה במרכז האו"ם, כאשר הופיע גבר מגודל ובלתי-הוקצע, והציג את עצמו כנציג העיראקית במוסד הבינלאומי העליון, נפל על צוארו ברוב שמחה סגן המשלחת עזיז טאהיב — בעצם הימים שמלכו חוסין גופף בחרב הנקמות לעבר המדינה לבסוף, נכנע אפילו המלך ההאשמי האחרון שנתר בעולם הערבי. חוסין לא להכיר ברוצחיו בן-דודו, אולם הוא עשה את הצעד הקרוב ביותר להכרה כזו: השבוע הודיע על ביטול האיחוד ההאשמי וחלומותיו לכבוש את עיראק. הסיכויים שהמשטר החדש בבגדאד יופל מבפנים או מבחוץ נמוגו.

ואו, במקום מישחק הניחושים סביב השאלה מה צפוי למשטר החדש מידי חיצוניים, החל מישחק ניחושים חדש: מה צפוי לממשלת ההפיכה מידי חבריה מן היום הראשון הודגש הרכבה של ההנהגה החדשה: תערוכת של קיצוניים ששיטתו פעולה עם רשיד עלי והנאצים, של קציני צבא שגישתם החברת ברורה, ושל חוגים שמאליים ומתקדמים אשר פעלו במחתרת בימי המלוכה. השאל איזה מן הגורמים הללו יתגבר על היתר?

★ ★ ★

אחת ההודעות הראשונות ששיגר ללונדון אחרי ההפיכה דיווח שגריר בגדאד, טר מייל רייט: המשטר של עבד אל-כרים אל-קאסם מורכב ליברליים, ואין באופק הפוליטי העיראקי שום תחליף למשטר זה או אף אפשר בלעדיי שלטון וסדר. על סמך הודעה זו שיהרר הבאנק אוף אינגלנד 80 מיל שהוקפאו על-שם ממשלת עיראק הקודמת. מצידם, לא חסכו אל-קאסם וחבריו הרגעה וידידות למערב. ראש הממשלה עצמו, לפי מקור מסויים, הורה טלפוגרף בלונדון: „דחיל אלה, הבהר למערב שאנחנו עווננו ידידיהם“

! הבוס החדש

עבד אל-כרים אל-קאסם, ראש הממשלה החדשה של עיראק, מצדיע לשומרי מפקדתו למחרת ההפיכה. עדיין שררה בבגדאד אוירה של הרפתקנות וסכנה של הפיכת נגד ובמשך ימים לא זו אל-קאסם ללא אקדח ותתי-מקלע, כשלידו קצין חמוש אף הוא בתתי-מקלע.

בארמון

קבוצות של עתונאים ואנשי צבא מתרכזים לפני הכניסה לארמון אל-רחאב בבגדאד, למחרת רצח המלך. מן התלונות נראים סימני העשן, תוצאת האש שהועלתה בארמון אחרי הוצאתם להורג של בני המשפחה המלכותית. לאחר שכמה רבבות סקרנים עברו בארמון ההרוס, הורתה הממשלה לנעול שעריו, המתפרצים. רג

ארמון המלך

הקצין מימין מראה את כתמי הדם, המציינים את המקום בו נרצח המלך פייצל, בתוך גן ארמונו.